

FORMULISTI

Michaela Schmiedlová

Michaela Schmiedlová

FORMULISTI

Formulisti

Text © Michaela Schmiedlova, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

Odpovědná redaktorka Zuzana Rokosová

Jazyková úprava Michaela Labáková

Grafický návrh obálky a sazba Zuzi Maat

Vydala Spižírna.net s.r.o.,

Metelkova 133/1, 460 07 Liberec

První vydání, 2025

Tisk FINIDR, s.r.o.

ISBN 978-80-909505-0-4

978-80-909505-1-1 ePdf

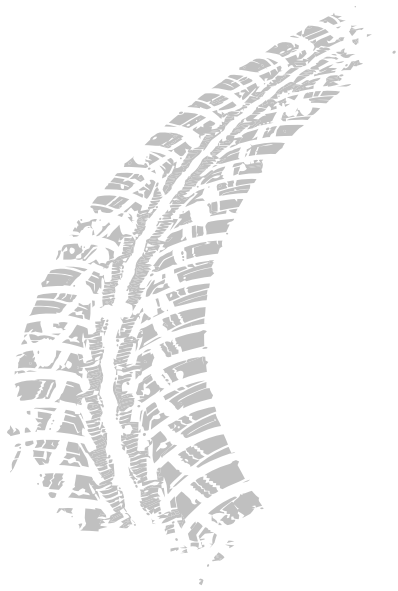
ISBN 978-80-909505-2-8 ePub

ISBN 978-80-909505-3-5 Mobipocket

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.

Moničce a Uriáškoví.

Děkuji za ty dlouhé večery, co jste mi trpělivě naslouchali.

Prolog

O čem bude Anthony Rees mluvit? To je, oč tu běží.

Dnes večer se konečně dozvíme, co má nejúspěšnější jezdec Formule 1 na srdci.

Populární show Craiga Sterlinga i tentokrát slibuje převratná odhalení! Už teď je jasné, že budou padat rekordy ve sledovanosti.

Diego

Popcorn připravenej. Pivo taky. Párty může začít!

S Willem jsme se rozvalili u mě doma na pohovce před televizí a netrpělivě čekali. Teda já čekal netrpělivě, Willa to zas až tak nebralo.

Jakmile se ke mně doneslo, že můj *amigo* – jó, kde jsou ty časy, kdy nás prohlašovali za rivaly – Anthony Rees hodlá vystoupit před kamerou s nějakou super tajnou informací, začal jsem ho bombardovat telefonátama a zprávama. Nic mi ale neprozradil.

„Tak co to teda bude, vsadíme se?“ navrhl jsem Willovi.

„Ani nápad, říkal jsem, že už se s tebou sázet nebudu,“ odmítl a já se tomu jen zasmál. Posledně prohrál a musel skočit do ledového jezera. „Navíc to zajímá hlavně tebe. Mně je celkem jedno, s čím se chce Rees svěřit světu. Koukám se jen kvůli tobě.“ Přisunul se ke mně blíž, až se naše ramena začala dotýkat, a pohladil mě po ruce. „Chci s tebou trávit co nejvíc času, když jsi většinu roku pryč.“

„*Gracias.*“ Vážil jsem si toho, zároveň ve mně hlodaly výčitky svědomí. Will si opakovaně stěžoval, že jsme spolu málo a chtěl by se mnou jít aspoň do kina nebo na koncert. Jen jít vedle sebe a klidně se tvářit jako kámoši. Jenže já se na to necejtíl. Will se se svojí orientací nikdy netajil, a tak by bylo až moc jednoduchý dát si jedna a jedna dohromady.

;*Por fin!* Notoricky známá znělka oznamovala začátek pořadu. Do pusy jsem si nacpal hrst popcornu a spokojeně přežvykoval.

Co tak převratného může mít Anthony na srdci? Možná chce odhalit nějaký nekalý praktiky ze Savitaru? Přizná se snad, že se nechal uplácat? V hlavě mi stále vířily pochyby ohledně jeho odstoupení během Velké ceny Japonska, co se konala dva roky zpátky. Já získal titul mistra světa skoro bez boje a doteď jsem kvůli tomu byl nakrknutej. Všichni spekulovali, jak by se situace vyvinula, kdyby neodstoupil. S největší pravděpodobností by se stal mistrem světa právě on, v posledním závodu nás ostatní totiž roznesl na kopytech.

Úvodní záběr kamery mě vtáhl do dění ve studiu.

;*Ay carray!* Hezounek jeden! Rozcuch tmavejch vlasů, výrazný obočí a čistě bílý triko, co mu parádně obepínalo vypracovanej hrudník. *El tonto*, vždycky se na něj hezky koukalo, ale byl heterák jak poleno. Nikdy bych u něj neměl šanci, to jsem věděl hned od našeho prvního setkání, a možná právě proto jsem si naši rivalitu užíval.

„Ale i já musím uznat, že mu to sekne,“ hvízdł vedle mě Will při pohledu na obrazovku.

„¿*En serio?* Ani jsem si nevšiml, mám oči jen pro tebe,“ zazubil jsem se na něj. Seznámili jsme se na seznamce a jednou jsme v rámci dopisování rozebírali, s kým slavným bychom chtěli vyrazit na rande. Já napsal, že s Anthonym Reesem, a Will by prej pozval George Clooneyho. V tu dobu jsem mu ještě nenavrhl, že bych ho s ním mohl seznámit i ve skutečnosti, protože s mou mámou hrál hned ve dvou filmech a teď z nich jsou dobrý kamarádi.

„Víš, že lhát se nemá?“ pozdvihl na mě pobaveně obočí.

Anthony sebevědomě seděl vedle své snoubenky Vanessy Dunst na designový červený pohovce a tvářil se, jako by ho nic na světě nedokázalo rozhodit, dokud po svém boku bude mít tuhle blondátou krasavici.

„Anthony, než přejdeme k věci, mohl byste nám říct proč?“ Moderátor se na chvíli dramaticky odmlčel. „Proč po tolika letech zamlčování...“

„Zamlčováním bych to nenazval,“ uchechtl se Tony. „Nikdy se mě žádnéj z fanoušků nezeptal, jestli um...“

„Chvilku počkejte,“ zarazil ho Craig. „Diváky je dobré napínat,“ mrkl tajemně do kamery. „Zeptám se tedy jinak. Proč jste se po tolika letech rozhodl promluvit o svém *niterném* tajemství?“

Niterný tajemství? Jak z anglický tragédie. A navíc to zavání černým svědomím. Že by vážně podváděl? Myšlenky se mi rozbíhaly do všech možných stran.

Ne. Anthony byl kdeco, třeba i cabrón, jenže jsem si nedokázal představit, že by úmyslně ulil závod a nechal se uplácet. Nebo že by to bylo naopak? Že by používal něco nelegálního, aby si dopomohl k vítězství? Ten parchant to neměl zapotřebí, vážně byl tak strašně dobrej.

„Ty jo, teď už to skoro zajímá i mě,“ neodpustil si Will pobaveně. Asi mu neuniklo, že jsem celej napjatej.

Co když se dnešní odhalení vůbec netýká formulí?

Poposedl jsem si na místě. Že by přece jen kopal za stejnej tým? Že by vztah s Vanessou jen předstíral? Zrak mi spočinul na jejich propletených prstech, na tom, jak se jejich stehna i boky důvěrně dotýkaly.

Que tontería. Anthony před dvěma měsíci vyhrál svůj poslední titul, ukončil kariéru a těšil se na jejich společnou budoucnost.

Na druhou stranu... Spousta chlapů předstírá. Snaží se udržovat zdání normálnosti. Třeba se s Vanessou domluvil a... *No.* Anthony nebyl gay, na to chemie mezi ním a jeho snoubenkou až moc bila do očí.

„Protože Vanessa,“ odpověděl jednoduše, pokrčil rameny a volnou rukou ji pohládl po stehně.

„Protože Vanessa?“ Moderátor zopakoval Tonyho výrok, ale vyřkl ho jako otázku. I když mi bylo jasné, že si to zkoušeli i nanečisto, působili všichni tři velice věrohodně.

„Celý to byl její nápad,“ pokrčil znova rameny. Pohlédl na ni a na tváři se mu objevil zamilovanej úsměv.

„Bonzáku,“ obvinila ho láskyplně, ale víc to nerozváděla. Zdálo se, že si ji s sebou do studia vzal jen jako psychickou podporu.

„Říká tomu společenská zodpovědnost. Prej to dlužím všem lidem, co se potýkaj s něčím podobným jako já. Prej si děcka zaslouží mít ke komu vzhlížet, mít šanci říct těm, co je šikanujou: Jdi do prd...“

„Tohle by ale jistě zrovna děti říkat neměly,“ krotila ho Vanessa pobaveně.

„To rozhodně ne, a nemělo by se to používat ani tady ve studiu, přece jen vysíláme před desátou večerní,“ přisadil si moderátor.

Tony pozdvihl obočí, jako by o tom pochyboval. Jako by si myslel, že naopak přesně to by ty *niños* těm sígrům říct měly.

„Mohly říct: Jdi do háje,“ opravil se po výmluvně dlouhý době. „Vanessa chce, aby si na mě mohly ukázat se slovy: Podívej se na Anthonyho Reese,“ legračně napodobil její hlas a stejně jako Vanessa jsem se i já s velkou částí diváků v sále zasmál. „Ten vyhrál nejvíc titulů ze všech pilotů Formule 1, a přitom ani neumí číst.“

Vyprskl jsem pivo, kterýho jsem si zrovna lokl, až obloukem dopadlo na konferenční stolek. Dokonce se mi povedlo vysypat část popcornu z mísy, jak jsem sebou překvapeně trhl.

„Ty krásó!“ I Will vypadal zaskočeně.

Tony se podíval přímo do kamery. „Slyšeli jste dobře,“ odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Neumím číst.“

Za hrobového ticha to přiznání nechali doznít, záběr kamery se zaměřil na Tonyho a Vanessiny propletený prsty. Jeho partnerka ho povzbudivě tiskla.

„Jak je to ale možné? Přece jste chodil do školy. Máte maturitní vysvědčení,“ zpovídal ho Craig.

„Trpím silnou formou dyslexie a ADHD, poruchou pozornosti spojenou s hyperaktivitou. To, že nedokážu číst, ze mě nedělá hlupáka.“

„A mohl byste nám prozradit, jaké to bylo, když jste se snažil naučit číst?“

„Bylo to prostě marný. I když byly písmena jednotlivě, vždycky mi trvalo hrozně dlouho, než jsem rozluštil, který to je. A to platí doteďka.“

Všechny písmena mi připadají skoro stejný. A jakmile jsou seskupeny do slova, začnou mi poskakovat před očima a splývat a stane se z nich šmouha. Čím víc se na ně soustředím, tím horší to je a akorát mi z toho úsilí třeští hlava.“

„Takže neumíte číst?“

„Jo i ne, když si vezmu do ruky knihu a snažím se číst, nerozluštím ani jedno slovo. Když dostanu pár slov napsaných speciálním fontem a k tomu barevnou fólií... Většinou to s velkým přemáháním zvládnou. Ale vyčerpá mě to víc než jakékoliv zátěžové tréninky nebo nejtěžší závod v mém životě.“

„A co třeba zprávy v mobilu? Ty si přečtete jak? Nebo vám všichni pouze telefonují?“

„V dnešní době jsou aplikace prakticky na všechno, takže není problém si strčit do uší sluchátka a zprávu si nechat přečíst appkou. Horší to bylo, když jsem sluchátka neměl po ruce nebo jsem chtěl nadiktovat odpověď. Pokud jsem netoužil po svědcích, musel jsem se někde zašít.“

Jejich rozhovor pokračoval nejméně dalších dvacet minut.

Anthonyho prohlášení jsem nedokázal dostat z hlavy. Jeho porucha mu znemožňovala naučit se číst. Moc dobře jsem však věděl, že má výborné technické znalosti a skvělé strategické myšlení. Jednoduše řečeno není žádný *idiot*. Je úspěšnej, a ač to nerad přiznávám, nejspíš nejlepší pilot F1, co kdy po světě jezdil. Rozhodně se neměl za co stydět. Přesto tuto skutečnost před světem skrejšoval. Jak já mu rozuměl!

Měli jsme toho společného víc, než jsem si myslel.

„Ještě že je s Vanessou,“ podotkl Will. „Ta holka má pravdu, něco takového neměl skrývat. Každý, kdo má pocit, že se za něco musí stydět, potřebuje podpořit.“

A jsme zase u toho, povzdychl jsem si v duchu. Na jednu stranu jsem Willovi rozuměl, ne že ne, ale na druhou? Proč bych měl tohle dobrovolně podstupovat? „Byla a je to jen jeho věc. Jestli nechtěl, aby to lidi věděli, měl právo si to nechávat pro sebe.“ Pronesl jsem to příkře, než jsem měl původně v úmyslu. „Je osobní rozhodnutí, co člověk s veřejností sdílí a co ne. Víš moc dobře, jak se k tomu stavím. Jak mě štválo, že bulvár furt vytahoval mámy vztahy a rozchody, a každý měl pocit, že se k tomu může vyjadřovat. Spolužáci mi dělali ze života peklo, schválně si vylepovali její plakáty ve spodním prádle do skříněk.“ Zhluboka jsem se nadechl, abych vzpomínky na minulost zahnal pryč. „V dnešní době se společnost tváří, že máš volnost, svobodu a právo se přiznat ke své orientaci, ale když to udělat nechceš, tak tě maj za zrádce celý své rádoby komunity.“

Will se sice nadechoval, že mi k tomu řekne svoje, ale příležitost nedostal. Místo toho se ozvalo zabouchání na vchodové dveře.

Při pohledu do kukátka jsem uviděl známou tvář. Carlos, můj traťovej inženýr.

Po krátkém přemejšlení jsem mu otevřel. „Co ty tady?“

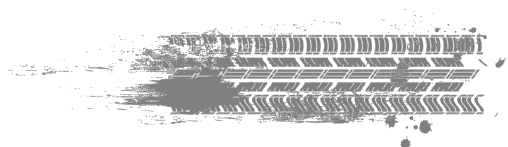
„Jdu ti popřát k narozeninám.“ A na důkaz svejch slov pozvedl lahev mého oblíbenýho piva Cruzcampo Especial.

„Ty jsem měl před měsícem.“

„Jo jo, ale to jsem byl na dovolené. Takže pozdě, ale přece,“ pokrčil rameny. „Prostě se mi po tobě stýskalo. Sezóna začíná zadlouho. To mě nepozveš dál?“

Na okamžik jsem zaváhal. „Tak pojď. Mám tu... *amigo*.“ A když jsem to slovo pronesl, ozvala se z obýváku rána, jako by někdo bouchl sklenicí do stolu.

Toho *amigo* od Willa pozdějc schytám.

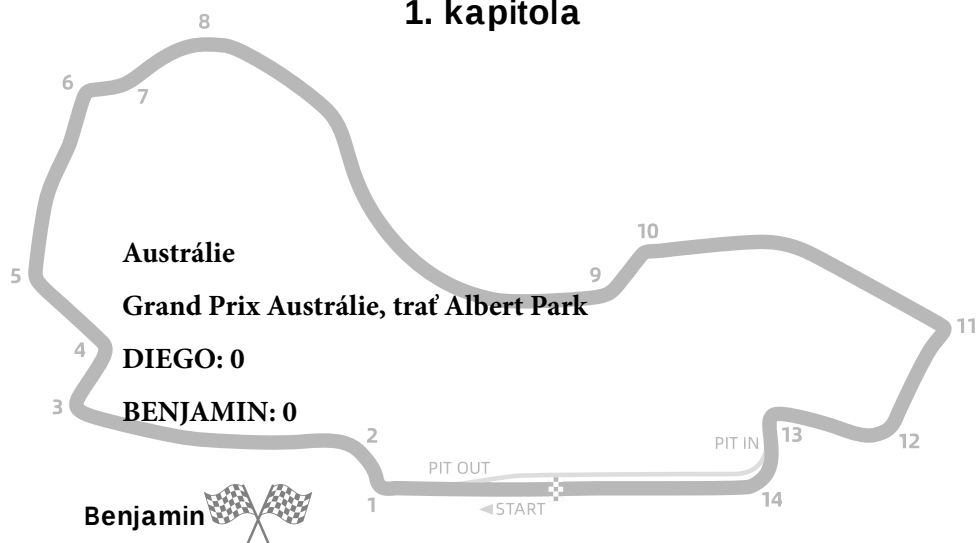

Bodování závodů mistrovství světa Formule 1

POZICE	BODY
1. místo	25
2. místo	18
3. místo	15
4. místo	12
5. místo	10
6. místo	8
7. místo	6
8. místo	4
9. místo	2
10. místo	1

Další pozice jsou již bez bodového ohodnocení.
Bod za nejrychlejší kolo byl zrušen.

1. kapitola

Délka trati 5 303 metrů, 58 kol, celkem tedy 307 574 metrů. 14 zatáček, 6 levotočivých a 8 pravotočivých. Opotřeбенí pneumatik a brzd i spotřeba paliva střední.

Chodidla připravená na pedálech, ruce svírající volant a pohled přišpendlený na semaforu.

Srdce mi v hrudi zběsile tlouklo.

Ještě teď jsem jen stěží dokázal uvěřit, že se mi fakt povedlo ukořistit pole position v prvním závodě sezóny. Trať Albert Park v Melbourne nikdy nepatřila k mým oblíbeným, ale pokud se mi dnes zadaří, možná svůj postoj přehodnotím. Vždycky mi vadilo, že tu není dost příležitostí k předjíždění. Jenže to jsem se prodíral přinejlepším ze šestého místa. Teď, když stojím v čele startovního roštu, se mi to naopak hodí. V ideálním případě bych před sebe celý závod nikoho nepustil.

„Hlavně v klidu, jo,“ zazněl mi ve sluchátkách Richardův hlas. Richard byl pro tuhle sezónu mým traťovým inženýrem. Podědil jsem ho po Tonym, který loni svou kariéru ukončil jako legenda. Nikomu z nás ostatních jezdců prakticky nedal šanci. Největší počet vítězství, co se komu kdy za sezónu podařil, největší bodový náskok nad druhým jezdcem – mnou. O stříbro jsem se tehdy rval s Diegem Lopezem, bylo to zatraceně těsné, ale vyhrál jsem.

„Klid je mé druhé jméno.“

„Tak přesně na tahle moudra jsem čekal. Radši se soustřeď.“

Uchechl jsem se, jenže měl pravdu. Na srandičky teď nebyl prostor. Světla na semaforu ožila.

Nohu na plynu jsem si posunul tak, aby byla na milimetr přesně.

A světla zhasnula!

Koncentroval jsem se na okamžik trhnutí a okamžitě maximalizoval výkon. Dlouhá rovinka a první zatáčka. Ta nejspíš rozhodne o zbytku závodu. Pozici jsem si potřeboval za každou cenu udržet.

Správně přibrzdit a dobře si najet. Nedat nikomu jinému příležitost.

„Paráda!!!“ zakřičel Richard a ve sluchátkách jsem zaslechl, jak jása i zbytek týmu. Neskromně jsem musel uznat, že tohle se mi vážně povedlo.

Snažil jsem se držet všech rad, které mi Richard poskytl, každou jednu zatáčku jsem projížděl tak, jak bylo nejvýhodnější, ale ty povrchové nerovnosti mě dost vytáčely.

První kolo jsem měl zdárně za sebou.

Už jen padesát sedm.

„Jedeš dobře, zkus trochu zrychlit, ať získáš větší náskok.“

„Mám to pod kontrolou,“ ohradil jsem se trochu zbytečně. Sám jsem věděl, že musím přidat. „Promiň,“ omluvil jsem se hned, protože mě okamžitě začalo hlodat svědomí.

„Nějak ti ta sláva stoupla do hlavy.“ Naštěstí zněl jeho hlas vesele.

A tak jsem se také zasmál, jenže jsem tušil, že to Richard myslí jinak, než by se mi líbilo. Kéž by totiž zmiňoval mou slávu díky loňskému celkovému druhému místu. Ale ne, Richard narážel na něco úplně jiného. Celosvětová popová hvězda Dolores, pocházející ze Španělska, se před pár měsíci nechala slyšet, že je má velká fanynka a na Instagramu sdílela prakticky všechno, kde jsem se mihl. Rázem jsem měl obrovský fanklub plný pubertáčků, co se rozplývaly nad mými zlatými kudrnami a dolíčkem ve tváři!

Na jednu stranu byla ta její posedlost mou osobou úsměvná, na druhou stranu lehce protivná. Manažer mě neustále nabádal, abych se s těmihle mladšími fanynkami fotil, ale zároveň si udržoval dostatečný odstup, aby toho nějaká nechtěla využít. To poslední, co prý potřebuje řešit, je nějaká třináctka, co mě nařkne ze sexuálního obtěžování. V tom měl recht, o tohle jsem nestál ani já.

Radši jsem svoje úvahy zahnal a pořádně se věnoval výjezdu ze zátačky. Stopu jsem si najel dlouhou a pak na to pořádně dupnul, abych využil volné rovinky.

„Zaostávají o další dvě setiny, jen tak dál,“ informoval mě Richard.

Pokud mi štěstí bude přát a vydrží to do samého konce, pojedu si pro vítězství, zatímco se ostatní budou rvát o místa za mnou.

Jenže o tom jsem si mohl nechat zdát. Podnebí v Melbourne je totiž zrádné, s pořadím dokáže pořádně zamíchat a vše právě naznačovalo, že nás čeká prudká změna počasí.

Diego

¡Hostia! ¡Que cabrón! Pekelně mě štvál. Velmi decentně řečeno. Protože Benjamin Clinton ze Savitaru mě vyloženě sral. Začalo to už předchozí rok, co byl k vzteku hned ze dvou důvodů.

Napřed se Anthony Rees zdál bejt nepřekonatelný. Nevím, čím to bylo, ale když se kolem něj motala Vanessa, působilo to, jako by mu dodávala nějakou nadpřirozenou sílu nebo vnitřní klid, či co. Mohl jsem si ho dobírat, jak mi bylo libo, a s ním to ani nehlo. Až mě ta snaha dostat se mu na kobytku málem přestala bavit. Ale jen málem. Doufal jsem, že to v něm doutná aspoň vnitřně. Minimálně když jsem s Vanessou flirtoval nebo jí řekl Elfko. Vždycky mu pak zacukalo v čelisti. Jenže ta jeho bloncka se k němu jen přivinula, něco mu pošeptala do ucha a měl jsem po srandě.

A pak tu byl Ben. Zatímco jsem se soustředil na rozhození Tonyho, tenhle zelenáč mi šlapal na paty. Byla sice moje chyba, že jsem mu nevěnoval dostatečnou pozornost a podceňoval jeho schopnosti, ale kdo by do něj řekl, že najednou začne jezdit tak dobře? Až tak dobře, že mě tři závody před závěrem poháru vystřídá na průběžném druhým místě... a udrží si ho až do konce?!

No dobře, on to úplně zelenáč nebyl. Teď jel svoji třetí sezónu a první, kdy se takříkajíc stal hlavním jezdce Savitaru. Asi právě proto se

loni tolik snažil. Kdyby konečně neukázal, že v něm něco je, nejspíš by na poslední chvíli museli přetáhnout jezdce, co už i něco vyhrál. Třeba někoho, jako jsem já.

A Ben si na tiskovce před dnešní Velkou cenou prohlásí, že letos to vidí na titul? Pak mi během kvalifikace vypálí rybník? Zrovna tady? V Melbourne? Na mém nejoblíbenějším okruhu?!

„Nejezdi tak agresivně, za chvíli budeš mít příležitost Ricciho předjet, tak se zklidni,“ radil mi Carlos, jak si podat mého konkurenta.

„Nejedu agresivně,“ zavrčel jsem a trhl volantem doleva, čímž jsem potvrdil jeho slova. Jenže takhle jsem Lucu Ricciho taky mohl převálcovat a hodlal jsem to svému týmu dokázat. Luca přede mnou totiž dneska špatně brzdil do zatáček a jeho reakce byly pomalý. Využil jsem vnitřní stopu, pak co nejvíc zrychlil a nechal ho za sebou. Ufff, celkem se mi ulevilo, že se mi zadařilo, jinak bych to od Carlose pořádně slíznul.

„Příliš jsi riskoval.“ Pochvaly jsem se od něj nedočkal.

„Bylo to naprosto přehledný, nic jsem neriskoval,“ přel jsem se s ním úplně zbytečně. Dneska jsem byl nějak v ráži. Asi mu budu muset jako omluvu koupit lahev Karibského rumu, na kteréj si vždycky potrpěl. Párkrát jsem s ním byl na degustaci, ale ty sladký rumy pro dámičky nebyly zrovna můj šálek čaje.

Ještě zbejvá předjet Alessandra a Jeana. Když budu mít kliku, jeden z nich odstoupí ze závodu, nechaj nás seštosovat, předjedu druhýho a pak už si to budu moct rozdat s Benem, protože tady ho prostě za žádnou cenu vyhrát nenechám.

Jenže jsem odjel pět kol a žádná pořádná příležitost se nenaskytla.

„Během pěti minut by mělo začít pršet,“ upozornil mě Carlos.

„¡Viva!“ Přesně na to jsem čekal. Jestli jsem někdy v něčem vynikal, tak v přizpůsobivosti. Rychlé změny podmínek mi nedělaly nejmenší problém, naopak mi vždycky vyhovovala ta pestrost, co nabízely. Stejně jako přezutí pneumatik, havárie nebo safety car.

Žádný z jezdců přede mnou se sice nevyboulal, ale i tak se mi podařilo jednoho po druhém předjet. Déšť jim na rozdíl ode mě nevyhovoval.

Deset kol před koncem, přede mnou už jel jenom Benjamin a já se mu úspěšně pověsil za ocas formule. *El idiota* se za poslední rok vážně naučil jezdit. Nedokázal jsem odhalit žádnou jeho slabinu. Několikrát jsem čekal na svoji příležitost, ale nenechal mi ani skulinku.

Cílem prosvištěl jako první a já za ním v těsném závěsu. Byl jsem na sebe naštvaný, ale nezbylo mi nic jiného než uznat, že jel vážně parádně.

Když Anthony oznámil konec kariéry, málem jsem si stejskal. Vždyť začal jezdit pět let přede mnou, v podstatě celou svoji kariéru u Formule 1 jsem soupeřil především s ním. Tak trochu jsem si myslel, že mi naše rivalita bude scházet, ale zdálo se, že Ben se stane důstojným náhradníkem.

Tady jsem se jím opět nechal zaskočit, ale na příští závod už budu připravený.

Benjamin

Zatímco jsem čekal na vyhlášení, přejížděl jsem prstem po displeji mobilu, pročítal si všechny gratulace a snažil se nějak zabít čas. Vedení

závodu muselo zkontrolovat, jestli někdo z nás nepodváděl a nepoužil nepovolené palivo a další podobné kraviny. Jasně, ony to zase takové prkotiny nebyly, ale bylo to zdlouhavé. A i když jsem věděl, že je to kvůli srovnání podmínek, celkem často jsem záviděl starší generaci jezdců, jako byli Jackie Stewart, Alain Prost, Niki Lauda a James Hunt, kteří si na okruhu mohli prakticky dělat, co chtěli, a nikdo po závodě nekontroloval, co měli v nádrži. Prostě vyhrál ten, kdo byl první.

On i Ayrton Senna se ve své době nejspíš obešel jen s půlkou dnešních pravidel a předpisů.

Brouzdal jsem sportovními rubrikami a pročítal nadpisy, které se týkaly dnešního závodu.

Dramatický závěr Velké ceny Austrálie!

Triumf Benjamina Clintona!

Těsně přede mnou se zastavily špičky bot. Tipoval jsem, že patří Lucovi, se kterým jsem se loňskou sezónu celkem sprátlil.

„*Felicitades!* Gratuluju!“ Dvojjazyčné blahopřání pronesené se španělským přízvukem se ozvalo ještě před tím, než jsem stihl zvednout zrak, a hned mě vyvedlo z omylu.

Zmateně jsem se podíval na Diega Lopeze a na jeho snědou pleť, černé vlasy a provokatérský piercing v obočí. „Ehm, díky...?“

„Klobouk dolů, nedal jsi mi jedinou šanci.“ Paže měl založené na hrudi a shlížel na mě seshora.

„Díky?“ zopakoval jsem, protože mě v daný okamžik nic jiného nenapadlo. To až o chvíli později. „Moc jsi mi to neusnadňoval. Roz-

hodně to nebylo vítězství zadarmo,“ dodal jsem zdvořile. Snažil jsem se, abych nezněl jako náfuha.

„Užij si své čtyři minuty slávy. Příště už si na tebe dám většího majzla,“ zavrčel výhruzně, což mě tak akorát rozesmálo, protože se ukázalo, že můj mentor měl pravdu.

„*Diego ti kvůli tý loňský porážce půjde po krku,*“ předvídal Tony. „*Nic si z něj nedělej, štěká, ale nekouše.*“

„Co je k smíchu?“

„Ty,“ uchechtl jsem se. „A říká se pět minut slávy. Navíc jsem tě převálcoval už loni,“ připomněl jsem mu, spokojený sám se sebou. Takhle se zdálo, že jsem vedle Tonyho traťového inženýra podědil i jeho hlavního soka. Diego se s Anthonym špičkoval, kam mi paměť sahala. I když co měl Tony Vanessu, už se jím nenechal nijak zvlášť rozrušovat.

„A letos se to nebude opakovat,“ vystrčil na mě výhruzně bradu, čímž mě opět pobavil.

„Tak to bys s tím měl rychle začít něco dělat,“ opřel jsem se vyzývavě do opěradla židle a taky jsem si založil ruce na hrudi, abych napodobil jeho pózu, „protože ty teď gratuluješ mně,“ připomněl jsem mu, ale to už nás zavolali na stupně vítězů.

Na samý vrchol jsem vystoupal teprve podruhé ve své kariéře, a ani když se mi podařilo zvítězit poprvé, jsem si vyhlásování vítězů takhle neužil. Nejspíš za to mohla přestřelka s Diegem, která mému ověnění dodala grády. Bylo zatraceně uspokojivé stát nad ním.

První závod sezóny a já hned vyhrál!

Radost v týmu byla nezměrná. Tušil jsem, že ne každý z chlapů věřil mým schopnostem. Věděl jsem, že se Tonyho snažili ukecat ještě na tuhle sezónu, ale byl neoblomný. Chtěl si Vanessu vzít a založit s ní rodinu. Nehodlal být jedním z těch mužů, co si lítají po světě a na svou ženu nemají čas. Anthony měl v tomhle směru jasně stanovené priority.

Korkové špunty bouchly a šampaňské teklo proudem. Doteď jsem nechápal, proč zrovna tahle tradice někomu vadila. Nazývali to zbytečným plýtváním nebo přílišným luxusem. Hovadina. K formulím vždycky patřila okázalost a spousta peněz. Připadalo by mi pokrytecké předstírat, že je to jinak. Tak se vítězství slavilo bublinkami. No a?

Jen pak byla nutná pořádná sprcha. Nepotřeboval jsem být až do večera ulepený a smradlavý, jako kdybych přitáhl z baru.

Po všech těch rozhovorech, které jsem musel poskytnout, pózování a focení s fanoušky jsem byl vážně rád, že za sebou na pokoji v hotelu můžu zavřít dveře a konečně vydechnout. Na telefonu na mě jako rudý fáborek agresivně vyskočily tři zmeškané hovory od Amber.

Přesně jsem věděl, kvůli čemu mi volala. Snažila se mě zastihnout už několik dní, dokonce mi poslala zprávu i e-mail, oboje jsem ale okázale ignoroval.

Jenže byl nejvyšší čas ji vyslechnout.

„Ahoj.“ Zněla zaskočeně, nejspíš nepředpokládala, že jí zavolám.

„Ahoj.“

„Jsem ráda, že díky televizi vím, že žiješ,“ poznamenala uštěpačně. Ani jsem jí to nemohl zazlívát.

„Promiň.“ Co jiného jí taky nabídnout.

„Jak jsem psala... Někoho jsem poznala a...“

„Rozumím.“

„Jen bych ti to chtěla vysvětlit a omluvit se. Víím, že jsme měli plán, ale...“

„Já tě chápu, vždycky jsem věděl, že tu taková možnost je.“

„Věděl?“ zapochybovala. „Já totiž ne.“

„V tom případě se málo znáš. Nechápu, proč sis myslela, že se nikdy nezamiluješ. A už vůbec jsem si nedovedl představit, že bys svůj případný vztah dokázala skrývat.“

„Csss. To jako že jsem špatná herečka?“

„Ne,“ uchechtl jsem se. „To bych se nahlas samozřejmě nikdy nepovážil pronést.“ Ale popravdě, přesně to jsem si o ní myslel. „Už takhle jsi kvůli mně předstírala dlouho.“

„Děláš, jak kdyby to měla být nějaká oběť, vždyť to byla vzájemná dohoda.“

„Ze které jsem těžil hlavně já.“ Což byla naprostá pravda. Byl to její nápad. Připadalo jí to jako super řešení, jak svého nejlepšího kámoše vytáhnout z bryndy.

„Mně to ale taky vyhovovalo. Vždycky jsi byl můj jediný opravdový přítel. Jen si vzpomeň na Amy a Suzanne, nebo Justinu a...“

„Uzavírám diskusi, protože nemám šanci ti to vymluvit.“ To, že neměla šťastnou ruku na kamarádky, byl bohužel fakt. Všechny, které jmenovala, jí podlézaly, využívaly ji a za zády pomlouvaly. Nedivil jsem se, že neměla příliš velkou důvěru v lidi. „Zkrátka si teď řekneme, že je mezi námi konec, a já už nebudu tvrdit, že jsi moje přítelkyně.“

„Tak nějak.“ Určitě se tvářila provinile, jak bylo jejím dobrým zvykem.

„Asi bych ti měl teda popřát hodně štěstí?“

„A já bych ti měla pogratulovat k výbornému výsledku závodu,“ změnila téma.

„Dívala ses?“ Nikdy si můj závod nenechala ujít. Byla to moje první a největší fanyнка. Naši vždycky doufali, že se dáme dohromady, a když jsme to naoko udělali, splnil se jim sen. Teď jsem se jen děsil, jak vezmou zprávu o našem rozchodu.

„Jasně že dívala! Za koho mě máš? A Oliver samozřejmě taky!“ zakřičela nakonec, až jsem si musel dát mobil dál od ucha. Zněla podezřeले vesele.

„Takže Oliver?“

„Oliver, Oli, Olík, Olíček.“ Při poslední zdobnělině se zahihňala. „Akorát si odskočil. Na malou,“ doplnila, jak kdyby to měla být kdovíjak důležitá informace.

Takto roztěkanou jsem ji neznal. „Ještě že ne na velkou,“ dobíral jsem si ji. „Že vy jste na mou počest popíjeli?“

„Chtěli jsme tvoje vítězství pořádně oslavit! A Oli je prý rád, že jsi gay, jinak by na tebe děsně žárlil.“

Takže mu to řekla. *Paráda*. Mohl jsem se jen modlit, aby se tomu jejímu Olíčkoví dalo věřit.

„Byla jsem na našem prvním rande hrozně nervózní a furt jsem mluvila jen o tobě. Jejda, budu muset končit, Olík mě volá.“

„Že *Olíka* pozdravuju. Měj se. Doufám, že nás někdy seznámíš.“

„Určitě.“

„Kdo to típne?“

„Ty.“

„Ne, ty.“

„Ty...“

„Jsme jak dvě puberťačky, jdu za Olíkem, tak pá.“

„Čau.“ A po mém rozloučení už linka skutečně oněměla.

Bylo to v hajzlu. Amber jsem to strašně přál. Ta holka si zasloužila být šťastná víc než kdokoliv jiný na světě. Vždycky se rvala za práva všech, nenáviděla násilí a protestovala proti diskriminaci.

A když jsem jí prozradil, že jsem gay a mám panickou hrůzu z momentu, kdy to tátovi dojde, dostala svůj geniální nápad. Budeme předstírat zamilovaný pár.

Vždycky jsem to vnímal jako něco dočasného, přestože se Amber tvářila, že takto můžeme strávit zbytek života. A když můj táta tolik lpí na dědicích, klidně bychom si prý mohli adoptovat tučt dětí a tvrdit, že vlastní mít nemůžeme. Pochvalovala si, jak dokonale to zapadá do jejího plánu na spasení celého světa, který je přece tak přelidněný! Těch dětí, co by měly mít rodinu a nemají ji!

Tajně jsem sobecky doufal, že by přece jen nikoho potkat nemusela. Mohli bychom vedle sebe spokojeně žít a vydrželo by nám to déle než kdejakému skutečnému páru.

Každopádně bylo načase začít vymýšlet náhradní plán.

2. kapitola

Diego

„Když ti Carlos řekne, abys nejezdil tak agresivně, tak ho poslechněš! Na ty tvoje manýry tady není nikdo zvědavý!“ spustil na mě Didier, šéf Pulsa, po tiskovce.

„Mý manýry?“

„Jsi řidič! Platíme ti za to, abys vyhrával! A ne za to, aby ses nechal takhle pitomě porážet.“

Řidič? pohoršil jsem se v duchu. „Já se nenechal pitomě porazit.“

„Ne? Tvoje umístění mluví o něčem jiném.“ S tím si založil ruce na hrudi.

„Kdybych neriskoval, dopadl bych mnohem hůř. Takhle jsem se po prokaučovaný kvalifikaci dokázal vydrat skoro na vrchol,“ přel jsem se s ním, protože tahle kritika mi připadala zatraceně nespravedlivá. Kvalifikaci mi pokazil tým chybným nastavením vozu, a teď tu na mě Didier bude řvát?!

„Prostě příště poslouchej,“ uzavřel naši diskuzi a práskl za sebou dveřma.

Něco mi asi unikalo, protože s Didierem jsem nikdy dřív žádnéj problém neměl.

Dost se mi ulevilo, když jsem se večer konečně zavřel ve svém hotelovém pokoji. Závod jsem si nechal pořádně rozležet v hlavě, furt jsem měl za to, že letos Velká cena Austrálie proběhla parádně. Bylo k vzteku, že jsem nevyhrál, jenže o moc líp to ani dopadnout nemohlo, když mě vlastní formule neposlouchá, jak má.

Will: Jel jsi skvěle, ještě pár kol a určitě bys trumfnul i Clintona. Willova zpráva mi hned zlepšila náladu. Ještě teď jsem měl vztek z toho, jak si na mě po závodě Didier došlápl.

Já: Gracias. Tím si ale nejsem tak jistej. Didier mi přišel osobně vynadat, že jsem nevyhrál.

Will: Příští týden mám volno, co kdybych za tebou přiletěl? A trochu tě povzbudil?

Chvíli jsem na tu zprávu jen zíral.

Já: Radši ne.

Co ho to zase popadlo? Věděl, že se s ním mimo domov nescházím. Ale to už mi cinkla vedlejší konverzace.

Formulista: Nějak ti to cukalo v zatáčkách.

Jako Formulistu jsem si Tonyho v kontaktech uložil, jen abych ho mohl štvát. Nesnášel, když jsem Vanessu oslovoval Elfko, přestože se tý jejich soukromý přezdívký chopil i bulvár. Předpokládal jsem, že s Formulistou to bude obdobný vzhledem k tomu, že mu tak začala říkat právě ona.

Já: Už na testech to bylo na 🤖

Formulista: V 51. kole to vypadalo, že Bena fakt dostaneš.

Já: Taky jsem si to myslel, ale asi jsi ho naučil nějaký nekalý praktiky.

Formulista: Nekalý? To ani jeden nemáme zapotřebí. Asi by ses už měl smířit s tím, že jsem byl vždycky lepší.

Já: Leda 🐼 🐼 🐼

Během loňský sezóny jsme se s Reesem nějakým záhadným způsobem začali kamarádit. Samozřejmě prvopočátek byl ve vzájemných antipatiích, ale s každým dalším závodem se náš vztah přetavil v něco nového.

Formulista: Sis to 🐼 nějak oblíbil.

Já: A s touhle zprávou ti pomáhala Elfka?

Byla to podpásovka, jasně že jo. Ale co jinýho ode mě taky mohl čekat? Doteď se se mnou o tom svým velkým tajemství odmítal bavit.

Formulista: Už nikdy jí neříkej Elfka!

Formulista: A ne, nemusela mi pomáhat. Bohatě si vystačím sám.

Já: Stejně tomu nerozumím. Celej ten rozhovor jsem si pouštěl dvakrát. ¿Cómo caramba? Jak je sakra možný, že neumíš číst?!

Bylo to nevhodný? Nejspíš jo. Jenže můj vztah s Tonym se vždycky vezl na vlně nevraživosti.

Formulista: Co víc ti mám říct?

Já: Nevím... Furt mi to nedává smysl. 🤔

Formulista: Můžeme se o tom pobavit po Austinu. S Vanessou tě u nás na vinici rádi uvidíme. 🍷

Já: Víš, že jsem spíš na pivo? 🍺

Formulista: Kousek ode mě je řemeslnéj pivovar.

Já: Tím jsi měl začít.

Formulista: Ještě to pozvání můžu zrušit.

Já: Určitě už se ti po mně stejská.

Formulista: Mně po tobě? To ty furt kňouráš, abych se vrátil.

Já: Už ne, Ben je dobrá náhrada. Zato Ivan jezdí jak osmdesátiletá babička.

Popravdě jsem vůbec nechápal, proč dal Savitar šanci zrovna Ivanu Smirnovovi. Od první chvíle bylo jasné, že do Formule 1 nepatří.

Formulista: To jsem jim tvrdil hned od začátku...

Já: Že jo?!

Formulista: Asi by ses měl víc soustředit na to, jak poraziš Bena, než řešit Ivana.

Já: Hraješ si na chytrýho?

Formulista: Vždycky.

Já: A neměl bys spíš fandit Benovi?

Formulista: Však taky jo. Od té doby, co ho mám pod křídly, proti němu nemáš šanci.

Formulista: Chtěl jsem se ujistit, že po prohraném závodu nebrečíš ve sprše a nedrásáš si žíly.

Já: !mbécil!

Já: Končím. Tak pozdravuj Elfku.

Formulista: Kreténe!

Spokojeně jsem se usmál a jako kretén si rozhodně nepřipadal. Už dávno jsem přijal fakt, že moje rodinný zázemí prostě nebylo ideální. Byl jsem zvyklej bejt sám a spolíhat se sám na sebe. Dětství mě naučilo, že když máte slavného rodiče a jste potenciálním dědicem hotelového

impéria, vždycky po vás někdo něco chce, a když jim to nedáte, vybodnou se na vás a klidně vám i vrazí kudlu do zad. Moje povaha tomu taky zrovna nepřidávala. Ale když mě Rees nazval kreténem? Měl jsem pocít, že mám skutečného kamaráda. A toho jsem si vážil.

Benjamin

Večer jsem po společnosti netoužil, a tak jsem každému, kdo by se mnou chtěl vítězství oslavit, napsal, že jsem po závodě odrovnaný. Potřeboval jsem si aspoň trochu utřídit myšlenky. Nejspíš bych měl Amber poprosit, aby se zatím mým rodičům vyhýbala. Až se provalí, že má najednou přítele, sesype se na mě celá řada nepříjemných otázek.

Z lednice jsem si vytáhl pomerančový džus a sedl si na gauč. Sáhl jsem po ovladači a přeskakoval mezi programy, hlavou jsem však byl úplně mimo. Někde, kde bych být rozhodně neměl. Místo toho, abych se soustředil na řešení svého hlavního problému – jak rodičům sdělím, že jejich vysněná snacha se jejich snachou nikdy nestane –, jsem se zasekl u Diega.

To, jak mě zlostně propaloval svýma tmavě hnědýma očima? To, jak našťvaně špulil rty – zatraceně plné rty? Jak se nade mnou tyčil, když mi gratuloval? Jak mu kombinéza perfektně obepínala jeho vypracované tělo? Absolutně jsem nechápal, proč mi ten ničema najednou připadal tak zatraceně sexy.

Enemies to lovers, zazněl mi zničehonic v myšlenkách Vanessin hlas.

Loni jsem se jí během dlouhého společného letu neuváženě zeptal, proč čte tolik romantických knih, když je rozuzlení od začátku

jasné. Dostalo se mi několikahodinové přednášky, ve které mi mimo jiné vysvětlila i několik typů romantických linek. A právě tehdy zaznělo i *enemies to lovers*. Určitě mi ten výraz do hlavy nasadila ona.

Když šlo o knížky, ta holka byla jak kulomet. Vysvětlovala mi, že každá ústřední dvojice se pere s něčím jiným. Chudý a bohatá, hajzl s temnou minulostí a hodná kráska, společenské překážky... Nebo že skvělé jsou i romance o homosexuálních párech. Že jedna z nejlepších romantických knih, co kdy četla, byla o vztahu dvou hokejistů. Snažil jsem se nedat najevo své zaujetí, ale později jsem si knihu našel. Ukázalo se, že se jedná o dvoudílnou sérii *On a My* od Elle Kennedy. Zhltl jsem ji jedním dechem. Kromě Harryho Pottera a Pána prstenů jsem knihám příliš pozornosti nevěnoval, ale tyhle jsem slupl jak malinu.

Jediný problém byl, že od jejich přečtení jsem je nemohl dostat z hlavy. A protože tomu tak bylo i teď, dnešní večer jsem to s televizí vzdal, sáhl jsem po mobilu, otevřel si appku Kindlu a znovu se pustil do prvního dílu. Jenže najednou, namísto smyšlených hokejistů Ryana a Jamieho, jsem si tam dosadil sebe a Diega. Kdybych měl aspoň trochu rozumu, hned bych s tím přestal, protože tohle začínalo být zatraceně šílené. Vždycky jsem se v sobě snažil tuhle část své osobnosti dusit. Přesvědčoval jsem se, že žádný vztah nepotřebuji, jenže jak jsem jednou popustil uzdu své fantazii, nedalo se s tím přestat.

Kéž bych mohl říct, že jsem prožil ničím nerušenou noc. Ideálně bezesnou. Jenže i ve snech mě pronásledovaly představy o nás dvou.

A aby toho nebylo málo, ještě než jsem se stihl nasnídat, už na mě na displeji mobilu svítil příchozí hovor s máminou fotkou.

„Ahoj, mami.“ Hned jsem jí to zvedl, protože odkládání nevyhnutelného nemělo žádný smysl.

„Ahoj, zlatíčko, chtěla jsem ti pogratulovat ke včerejšímu úspěchu.“

„Díky,“ neubránil jsem se úsměvu. Vlastně jsem se spletl, mojí první velkou fanynkou byla máma, která mi fandila, už když jsem jezdil na motokárách. Amber přišla později. „Mělas oči přilepené na obrazovce?“

„To si piš, že měla! S tátou jsme ke konci nemohli ani dýchat, ale já věděla, že se Lopezem nenecháš vyvést z míry.“ Z tónu jejího hlasu byla patrná pýcha.

„Jo? Protože já čekal, kdy se okolo mě prořítí rovnou do cíle.“

„Ne! V žádném případě! Jel jsi mnohem lépe než ostatní,“ protestovala.

„Což jsi mi tvrdila vždycky. I když jsem se pohyboval na samém chvostu startovního pole.“

„I tak jsi jezdil líp než oni,“ přela se se mnou dál.

„Mami, to vůbec není pravda.“ Jedno mě však uklidňovalo; jestli měla potřebu se mnou tlachat o tomhle, tak zatím nemluvila s Amber.

„Jako tvoje máma mám právo si o tobě myslet jen to nejlepší!“ Použila svůj oblíbený argument. *Mám právo si o tobě myslet jen to nejlepší.*

„No dobře...“ Nemělo smysl se s ní hádat.

„S tátou jsme si říkali, že bychom se přijeli podívat do Belgie, co ty na to?“

V duchu jsem zaúpěl. Svoje rodiče jsem miloval, ale máma mě nedokázala nechat v klidu a pořád si nárokovala mou pozornost. A táta... S ním to bylo komplikované. Vždycky jsem se snažil, aby na mě mohl být hrdý,

dokázat mu, že i když nejsem přesně takový, jakého by mě chtěl, i tak to dotáhnu daleko a jeho respekt si zasloužím, stejně jako si on zaslouží ten můj. „Nechcete radši počkat na Las Vegas? Miami a Austin?“ zkusil jsem to.

„Říkali jsme si, že si uděláme výlet po Evropě, a spojili bychom to s některými tvými závody,“ prozradila mi nadšeně.

„Ale neeee...“ neudržel jsem se.

„Ty jsi říkal, že ne?“

„Promiň, mám puštěnou televizi,“ lhal jsem, jako když tiskne. „Ne, neříkal jsem, že ne.“

„Ty nemáš radost?“ vyptávala se dál, nenechala se tak snadno obalamutit.

„Samozřejmě že mám radost.“ To lhaní mi šlo najednou úplně samo.

„Výborně, tak já tě nechám být, určitě máš důležitější věci na práci než se se mnou vybavovat. A až budeš mluvit s Amber, tak ji pozdravuj.“

„Jasně.“

„Mám tě ráda a opatruj se!“

„Já tebe taky. Ahoj,“ rozloučil jsem se s ní a rychle jsem mobil típl, než by mi stihla říct ještě něco dalšího, kvůli čemu bych se cítil provinile.

Opatruj se! bylo mámino typické rozloučení. Nebo taky Hlavně na sebe dávej pozor!

Budu muset napsat Amber, abychom se domluvili, kdy a jak to komu řekneme.

Naštěstí jsem neměl prostor nechat se svými úvahami deptat, protože bylo načase vyrazit do tělocvičny. Začátek sezóny jsem nehodlal ani v nejmenším podcenit. Už jen kvůli tomu, že se Diego rozhodl udělat si ze mě nového rivala.

3. kapitola

Diego

Na mobilu jsem měl několik zmeškaných hovorů. Všechny od Carlose. A teď už mi cinkla i esemeska.

Carlos: Kde do prdele jsi?

Já: Na cestě!

Carlos: Porada začala před pěti minutami!!!

Jako bych to nevěděl. Na svoji obhajobu bych ale rád podotkl, že měnit čas porady hodinu před termínem je totální *gilipollez*. Poslední rok byla nálada v týmu pořádně dusivá, očekával se ode mě další titul. Loni to mělo bejt přinejhorším druhý místo. Když totiž Rees oznámil poslední sezónu, všichni mu přáli rozlučku se světem formulí s co možná největšíma poctama. I ty, co ho normálně nesnášeli, protože sportovec jeho formátu se má loučit se ctí.

Byl jsem u Tonyho s Vanessou na návštěvě, když spolu řešili situaci okolo bulváru. Stali se totiž nejpopulárnějším párem na světě. Dokonce se jim podařilo v oblíbenosti předčit i populární britské šlechtické pár. A to přitom u veřejnosti na začátku svýho vztahu budili přesně opačný emoce. Část lidí měla Anthonyho za chudáka, co jí sedl na lep. Prej i uzavírali sázky, o co všechno ho Vanessa dokáže oškubat. Nikdo

nečekal, že se vezmou, a už vůbec ne, že právě Vanessa bude trvat na předmanželský smlouvě.

Jenže pak anonymní zdroj poskytl médiím nahrávku, na který Anthony na Vanessu div neřve, že žádnou předmanželskou smlouvu nechce.

Vanessa si ale servítky nebrala. „Až se pak rozhodneš mě vyměnit za nějakou menší, prsatější a mladší, tak chci mít černé na bílém, že já jsem si tě pro peníze nebrala!“ To už na něj křičela.

„Vždyť je to totální debilita! Nikdy bych tě nevyměnil!“ vztekal se Tony.

„Jo?! To říkej všem těm rozvedeným párům, co se brali z lásky! Já trávám na předmanželské smlouvě! Nechci, aby mě někdy někdo obviňoval, že jsem tě jen využíla! Bez předmanželské smlouvy si tě nevezmu! Tečka!“

„Cože?!“

„Říkám, že bez předmanželské smlouvy...“

Jenže to už se k ní Tony přiblížil a stál těsně před ní.

„Co jsi to říkala?“ zavrčel na ni.

„Že si tě nevezmu?“ Položila to jako otázku.

A tím záznam končil.

Vždycky mi připadalo vůči Vanesse nefér, že i po tom, co skočila do cesty kulce, aby Tonyho zachránila, ji některý zdroje v médiích vydávaly za zlatokopku.

Normálně bulvár a anonymní přispěvatele nesnáším, šťve mě, jak se lidem vměšují do života. To, že je někdo slavnější, neznamená, že chce, aby se celej svět štoural v jeho soukromí. Ale pro jednu jsem byl rád, že takový video uniklo na veřejnost.

Vždycky jsem Anthonymu a Vanesse přál happy end a nedovedl jsem si představit, jak by jim to mohlo fungovat, kdyby se Vanessa na veřejnosti dál přetvařovala.

Carlos: Kde na cestě?! To už si snad děláš prdel!

Já: Právě jsem vstoupil do vestibulu.

Carlos: To doufám.

V okamžiku, kdy jsem otevřel dveře a strčil nohu do místnosti, se oči všech přítomných obrátily mým směrem.

„Jdeš pozdě!“ zařval na mě Michael, jako bych to snad nevěděl.

„*Perdón*“, pokrčil jsem rameny, nemělo smysl se tu kát.

„Chtěli jsme po tobě jediný! Výhru!“ Opakoval to, co už jsem slyšel od Didiera.

Držel jsem se, abych neprotočil oči v sloup. Jezdil jsem pro ně od začátku své kariéry. Získal jsem jim dva tituly, jako jedinej jsem porazil Reese, a stejně jim to nestačilo.

„V tom případě jste mi měli postavit lepší formuli. Ustřelovaly mi kola.“

„Nesváděj to na konstruktéry! Jseš samá výmluva!“ Odmávl to rukou, jak kdybych byl jen *el niño mimado*.

Otevřel jsem pus, abych ho poslal někam, ale Carlos mi v tom zabránil. Pohlédl mi do očí a zakroutil hlavou.

Vždycky mě přemlouval, abych to přetrpěl.

„Vysvětlíte mi, proč jsou letos ty pedály tak daleko od sebe,“ prohlásil jsem a s rukama založenýma na hrudi jsem si sedl na židli.

„Protože to tak chtěl Marco.“

Krev mi na chvíli ztuhla v žilách, než to ve mně doslova začalo vřít. „Marco?“ procedil jsem skrz zaťatý zuby. Proč se rozložení pedálů řídilo zrovna podle týmový dvojky? Nemusel jsem to říkat nahlas. Vrhhl jsem nechápavě pohled na Carlose, ale ten mi ho neopětoval.

;*Mierda!* ulevil jsem si v duchu. Takže takhle mi chtěj dávat najevo, že pro ně nejsem priorita? Že na moje místo chtěj dosadit někoho jiného? Proč? Marco se loni nepohyboval ani mezi nejlepší pětkou a po letošním prvním závodě skončil sedmej.

Uvažovali snad, že mě vyhodí? A kým by mě nahradili? Chtějí dát šanci někomu jinému? Přece nemyslí, že by Marco dokázal vyhrát. Že by jim zrovna on získal titul? To těžko. Nebo snad plánujou přetáhnout Bena? Nic z toho nedávalo smysl. Snad mi pak Carlos řekne víc.

Benjamin

V Savitaru by panovala dobrá atmosféra, kdyby se dařilo nejen mně, ale i Ivanovi. Činit závěry hned po prvním závodě bylo unáhlené, ale jeho dvanácté místo bylo pro všechny velkým zklamáním.

„Před tebou je celá sezóna, určitě se ti bude dařit líp,“ snažil jsem se ho utěšit, když jsme se potkali v tělocvičně.

„Tobě se to říká...“

„Dva roky zpátky jsem se tak dobře neumisťoval.“

„Ani loni,“ upozornil mě bezdůvodně.

Loni jsem byl první jen jednou, a to jen díky tomu, že Anthonyho sestřelili. „Přesně! Nedělej si z toho hlavu a soustřeď se na další závod.“

„Já si z toho hlavu nedělám,“ odsekl našťavaně. „A přestaň mě furt poučovat.“

„Tak promiň,“ zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám, a radši jsem šel na běžecký pás.

Že já se snažil. Ještě během příprav na sezónu jsem si myslel, že by z nás mohli být partáci, ale z nějakého důvodu o to Ivan nestál. Dokázal se tvářit přátelsky, jen když jsme točili společná videa pro Savitar. Asi bych měl ty pokusy o nějaké sblížení konečně vzdát.

Nastavil jsem si třicetiminutový program, který napodoboval ostrý běh v terénu, a pustil se do tréninku.

Po důkladném zahřátí jsem se vrhl na posilování krku, odpoledne mě pak čekal trénink reflexů a simulátor, zítra porada a pozítří přesun do Nizozemska. Dost mi vyhovovalo, že se v posledních letech přidalo několik okruhů a pauzy mezi jednotlivými závody netrvaly tak dlouho. Sice jsem si moc neoddychl, ale taky nebyl čas přemýšlet nad blbostmi, což mi po rozchodu s Amber přišlo vhod.

Dokud jsem byl oficiálně zadaný, měl jsem o starost méně. Ještě teď jsem viděl, jak se fanynky vrhaly na Anthonyho, a dokonce po něm házely i své kalhotky s telefonním číslem.

Dostal jsem chuť Amber zavolat a na kolenou ji prosit, aby počkala do konce sezóny, jenže to by ze mě udělalo toho největšího sobce.

Nizozemsko

Grand Prix Nizozemska, trať Zandvoort

DIEGO: 18

BENJAMIN: 25

Protože se mi během letu do Holandska div nestýskalo po společném cestování s Anthonym, rozhodl jsem se mu zavolat, sotva jsme přistáli.

„Máš pro mě nějaký tip na Nizozemsko?“

„Jasně. Zajdi si do sýrárny a chtěj Old Amsterdam, ovčí uleželou goudu a kozí goudu s koriandrem.“

„Ha ha. Myslel jsem na okruhu.“

„Však jo, dej si sejra a pojede se ti skvěle. Holandsko je sejrařská velmoc.“

„A to víš jak? Myslel jsem, že jsi specialista na víno.“

„Však jo, a k vínu se jí sejry.“

„Nemluv přede mnou schválně jak buran. Víš, že mám večer sraz s Kate, takže žádné usmiřování v pos...“ zazněla v telefonu Vanessa a pak se náhle zarazila, jako by jí teprve v ten moment došlo, co říká.
„Čau, Benjie.“

„Ahoj, Vanesso. Tak co bude s těmi tipy k Holandsku?“

„Však tu trať znáš, ne? Od loňska tam žádný změny nejsou. Ale když chceš...“ rezignoval nakonec. „V Zandvoortu si musíš dávat bacha na výškový rozdíl a dobře si stanovit brzdný body. Taký bacha na písek, od moře dost fouká, takže pozor na adhezi. A ujasni si trajektorii v první zatáčce, ať pak hned můžeš využít rovinku.“

„Na adhezi, jo? Myslíš přilnavost pneumatik? Používáš cizí slova, abys udělal dojem na Vanessu?“ popíchl jsem ho. Každopádně měl pravdu, tohle pro mě byly důvěrně známé informace.

„Pitomě, pro tebe to žádný cizí slova nejsou,“ usadil mě. „Můžeme to probrat spíš v pátek po prvním kole tréninků, kdybys potřeboval. Jen aby se Richard neurazil, že se radíš se mnou, a ne s ním.“

„Stačí, když na mě nebudeš žalovat.“

„Zdá se mi to, nebo mi voláš, protože se ti stejská?“

Do háje, odhalil mě.

„Proč s tebou vlastně necestuje Amber?“ zeptal se, aniž bych stihl něco říct. „Jako zkušeněj veterán ti totiž můžu poradit ještě jednu věc. I když jseš furt mezi lidma, vlastně jsi sám. Přítelkyně by tě měla doprovázet.“

„Díky, filozofe. Tvoje rada je mi k ničemu. Amber mi dala kopačky.“

„Sakra! Mrcha!“ Jenže k mému překvapení to nevypadlo z Anthonyho, ale z Vanessy.

„Líp bych to neřekl. Mám na tebe dobrej vliv,“ pochválil ji, nejspíš se v ten moment nevhodně křenil od ucha k uchu a možná ji i políbil na tvář nebo pohladil po rameni.

„O tom bych si dovolila pochybovat.“ I z jejího srdečného tónu bylo jasné, jak jsou zamilovaní.

Jak já jim ten jejich vztah záviděl.

„Zpátky k věci. Sakra! Mrcha!“ zopakoval Tony Vanessina slova. „To se na tebe vybodla zrovna na začátku sezóny?!“

„Není to mrcha,“ hájil jsem ji hned, protože by to nebylo fér. „Hele, musím končit.“ Radši jsem se s nimi začal loučit pro případ, že by se chtěli zajímat, kvůli čemu jsme se to s Amber vlastně rozešli. Sám jsem totiž neměl zdání. Rozešli! *Proč* jsem neřekl, že jsme se rozešli?! Neházelo by to na ni tak špatné světlo.

„Tak se drž,“ popřála mi Vanessa.

„Jo jo, budu v pohodě. Čau,“ típl jsem to rychle.

Jako týmový kolega stál Ivan vážně za prd, a tak mě ani v nejmenším nelákalo se s ním účastnit čtvrtetčních akcí pro sponzory. S Anthonym mě všechny tyhle bejkárny spojené s marketingem bavily a pokaždé jsem se na ně těšil. I když mi v předchozí sezóně celkem vyhovovalo být v roli té menší hvězdy.

Náš hlavní sponzor je Biofunk, výrobce bioaktivních funkčních nápojů, které mají různé účinky na organismus – třeba povzbuzující, osvěžující nebo detoxikační. Reklamnímu oddělení se dařilo vymyslet spoustu ptákovin, v podstatě šlo ale jen o to, abychom byli oba vidět, jak moc tyhle ochucené vody obohacené o extrakty z bio bylinek a vitamíny popíjíme.

O něco víc jsem se pak těšil na poradu týmu a řešení technických záležitostí. Trať jsem si nijak zvlášť procházet nemusel a nechal jsem to na chlapech z týmu, přece jen, jak i Anthony poznamenal, zůstala od loňské sezóny beze změny. Něco jiného by bylo, kdyby upravovali nějakou zatáčku nebo pokládali nový asfalt. To bych si musel udělat mnohem hlubší průzkum.

4. kapitola

Diego

Will: Opravdu nemám přiletět?

Já: Ne, stejně bych na tebe neměl čas, musím se soustředit.

Už delší dobu jsem tušil, že Willovi nebude stačit, co jsem mu ochotnej dát, a jeho poslední zprávy to jen potvrzovaly.

Will: A víš, že bys mi taky někdy mohl zavolat nebo napsat ty? Mobil funguje obousměrně.

Já: Sí, ale ty zase víš, že se teď potřebuju soustředit.

Will: Chybíš mi. A to je teprve začátek sezóny.

Já: Uvidíme se doma. Velká cena Španělska není tak daleko.

Will: ...

Tři tečky? Proč mi posílal tři tečky? Jenže ptát se ho nepřipadalo v úvahu. Vážně jsem se potřeboval soustředit.

Moje postavení v týmu se z nějakýho důvodu dost zhoršilo. Carlos mi slíbil, že se pokusí zjistit co a jak, a tak mi nezbejvalo než čekat.

Před pátečním tréninkem jsem si udržoval od svejch mechaniků a inženýrů odstup, pedály totiž nechali podle Marca. Moje požadavky na úpravy ignorovali a já toho začínal mít plný zuby.

„Hola, Zlatovlásku,“ zakřenil jsem se na Bena, který směřoval k boxu Savitaru.

Rozhlédl se okolo sebe a pak se na mě zamračil. „To mělo být na mě?“

„Vidíš tu snad nějakýho jinýho *tío*? Frajera? Se zlatejma prstýnkama na hlavě?“ Vážně! Ty jeho blondatý kudrnatý vlasy jsem dřív znal jen z barokních obrazů a měl je spojený s buclatýma miminama. Jenže on nebyl ani buclatý, ani mimino.

„Nechtěl by sis radši hledět svého?“ vyhrkl na mě našťvaně.

Kupodivu se zdál být vážně dost v ráži. *Vytáčet jeho bude ještě snazší než vytáčet Tonyho.* napadlo mě. Zatvářil jsem se zadumaně, a dokonce jsem se prsty poškrábal na bradě. „No, nechtěl.“ Nevěřicně potrásl hlavou. Nejspíš se mě rozhodl ignorovat a začal ode mě odcházet. A já se mu z nějakýho mně neznámýho důvodu pověsil na paty. „To mě ani nepozdravíš? Víš, že je to pěkně hrubý?“

„O co ti, do háje, jde?!“ Zastavil se na místě a prudce se na mě otočil.

Měřili jsme plus mínus stejně, a tak se ani jeden z nás nemohl nad toho druhýho povyšovat.

Nevraživě mě přejížděl pohledem. „Ptal jsem se, o co ti jde?“ připomněl mi.

„Řekl jsi: O co ti, do háje, jde?!“ snažil jsem se ho co možná nejlíp napodobit. „Jen pro upřesnění.“

„Tohle nemám zapotřebí. Nenechám se od tebe vyprovokovat.“

„Nesnažím se tě vyprovokovat,“ bránil jsem se a předstíral ublíženost. „Ať ti to dobře jede,“ zakřenil jsem se na něj a evidentně ho totálně zmátl.

Frustrovaně si odfrkl a zase se ke mně otočil zády, až mu zlatý kudrny poskakovaly na temeni.

„Slušný by bylo mi taky popřát, ať se mi daří.“

Za chůze mi ukázal vztyčenej prostředníček.

„Teda, teď jsi mě ranil!“ zvolal jsem ublíženě. Škoda, že se na mě neotočil, abych tomu ještě přidal. Dokonce jsem se i chytl za srdce.

„Jaký máš z formule pocit?“ zeptal se mě Carlos v půlce druhýho okruhu.

Sám jsem do té doby nepromluvil. „Kromě toho, že *los pedales valen una mierda*?“ neodpustil jsem si rejpnutí. „Že ty pedály stojej za hovno?“

„Jo, kromě toho.“ Nezdálo se, že má náladu se mnou zrovna teď řešit pedály.

„Jak to vypadá s tlumičema?“ nadhodil jsem radši. Teď nebyl čas ani prostor na interní spory. Zejtra jsem potřeboval mít formuli co nej-líp vyladěnou, protože další kvalifikaci a závod Bena vyhrát nenechám.

„Na co konkrétně se ptáš?“

„Přijde mi, že ztrácím grip. Potřeboval bych, aby se líp přizpůsobily nerovnostem,“ vysvětloval jsem a soustředil se na to, jak se moje formule chová na vozovce.

„Jasný, zkusíme zvýšit přítlak na přední nápravě a snížit na zadní. A co pneumatiky?“

„Teploty dobrý, ale v té poslední zatáčce jsem ztrácel zadek auta. Můžeme udělat něco s diferenciálem?“

„Zkusíme zvýšit množství uzávěrky na zadní nápravě. Uvidíme, jak to ovlivní stabilitu. Co brzdy?“

„Ty jsou v pohodě, ale budu potřebovat upravit sklon křídla,“ upozornil jsem ho, momentálně dost foukalo a podle předpovědi tomu v následujících dnech nemělo být jinak.

„Do odpoledne to vyladíme,“ slíbil mi a já upřímně doufal, že nekecá. To bych mohl rovnou skončit.

Jak se zdálo, po týhle sezóně budu muset urychleně změnit barvy týmu. Hned bych měl začít sondovat, kdo shání novýho pilota. Smlouvy se běžně podepisovaly dva roky dopředu, a já tu dobu potřebuju zkrátit o rok. Nechtěl jsem zůstat v týmu, kde o mě očividně nestojej. I když mi furt vrtalo hlavou *por qué*. Co jim na mně začalo tak strašně vadit?

Po dopoledním tréninku jsme s týmem ještě jednou prodiskutovali změny, co by se měly s vozem udělat, důkladně jsem se protáhl a taky pořádně najedl.

Ani během odpoledního tréninku jsem z formule nebyl zrovna dvakrát nadšenej, ale těch pár detailů se nám snad podaří doladit zejtra ráno.

Za normálních okolností bych večer před kvalifikací šel brzy spát nebo se zabavil posloucháním nějakýho podcastu, ale místo toho, abych se držel osvědčených činností, zadal jsem do vyhledávače jméno Benjamin Clinton a čekal, co na mě vypadne.

Hned první fotka mě upoutala. Hodinu stará bulvární zpráva!

Rozchod!

Benjamin Clinton a Amber Pierce jsou minulostí!

Ochránkyně přírody a zvířat, dcera slavného hollywoodského producenta se na večírku nechala vidět s novým přítelem! Z ověřeného zdroje máme potvrzeno, že rozchod iniciovaný slečnou Piercovou je definitivní.

Bude zajímavé sledovat, jak tento krach vztahu ovlivní výkonnost Benjamina Clintona v slibně započaté sezóně F1.

Benjamin

Informace o mém rozchodu se šířila světelnou rychlostí. Španělská popová hvězda Dolores ji totiž sdílela na všech svých účtech s komentářem: Konečně volný! A doplnila tam gif s létajícími srdíčky. Čekal jsem, kdy mě máma začne bombardovat telefonáty a esemeskami, ale buď se k ní zpráva ještě nedonesla, nebo byla ohleduplná a nechtěla mě těsně před kvalifikací znervózňovat.

Možná se situaci snažila zachránit způsobem sobě vlastním a místo na mě se rovnou obrátila na Amber. Bylo celkem pravděpodobné, že se ji právě snažila uprosit, aby našemu vztahu dala ještě šanci.

„Četl jsem, žeš *¡Te dejaron!*“ Hlas, který mě pronásledoval celou noc, zazněl těsně vedle mě. Vůbec jsem si nevšiml, že se Diego cestou z jezdeckého briefingu ohledně bezpečnosti ocitl vedle mě.

„Deja... Co?“ Španělštinu jsem se učil jen rok a moc z ní toho ve mně nezůstalo.

„*Te dejaron*,“ opravil mě a posléze ještě doplnil překlad. „Dostal kopačky.“

„Ty mi nedáš pokoj, co?“ zeptal jsem se smířlivě Diega. To chtěl vytahovat už i rozchod s Amber?

„Už to tak vypadá,“ mrkl na mě a pokrčil rameny, jak kdyby to bylo něco, co nedokáže ovlivnit.

Zhluboka jsem se nadechl. Tohle bude pekelně dlouhá sezóna. Asi bych měl změnit přístup. Nesmím se jím nechat vytočit. A tak jsem radši zůstal zticha.

„Doufám, že tě ten rozchod moc nezdeptal, nerad bych, aby můj vítězství přičítali tvejm pocuchanejm nervům.“

Nebudu reagovat. Nebudu reagovat, opakoval jsem si v duchu a stálo mě to veškeré mé sebeovládání.

První fáze kvalifikace nazývaná Q1 pro mě proběhla bez problému, s Diegem jsme se střídali v zajíždění těch nejrychlejších časů, jako bychom se navzájem hecovali. Když uspěl jeden, ten druhý ho hned potřeboval trumfnout. Ke smůle Savitaru Ivan do další vyřazovací části kvalifikace Q2 ani nepostoupil. V Q2 zase vypadl Diegův týmový kolega Marco a nepostoupil tak mezi deset nejlepších jezdců do Q3.

Z vítězství v kvalifikaci jsem se ale neradoval já, nýbrž Diego. Zmetek jeden. Chyběly mi jen tři setiny sekundy.

„Jel jsi skvěle,“ utěšoval mě Richard, když jsem se dozvěděl výsledky.

„Ale ne nejlíp.“

„Neznám jediného pilota, který by vyhrál všechny kvalifikace i všechny závody sezóny. To se nepovedlo ani Tonymu, takže buď v klidu a radši upaluj na převážení.“

Tohle byla jediná část závodění, která mě vážně nebavila. Sice jsem byl pro dodržování pravidel, ale abych se nechal vážit před tréninkem, po kvalifikaci a většinou i po závodu? To bylo mrhání časem.

„Připravenej na další porážku?“ zeptal se mě Diego a už mě vůbec nepřekvapovalo, že na mě zase mluví. Spíš bych byl zaskočený, kdyby si mě nevšímal.

„Vážně věříš, že si pole position udržíš? Naivko.“

„Myslíš, že se od takovýho idiota, jako jseš ty, Zlatovlásku, nechám předjet?“

„Loni ses od tohohle idiota,“ ukázal jsem sám na sebe, „nechával předjíždět celkem pravidelně.“

„To bylo loni,“ přimhouřil na mě zlostně oči.

„Loni? Nevykouřil se ti z hlavy Melbourne?“ povytáhl jsem na něj pobaveně obočí.

„Nechal jsem tě vyhrát, abys pak po zbytek sezóny jen nekňučel,“ zavrčel na mě, a když mě míjel, vrazil do mě ramenem. „*Mucha suerte*. Hodně štěstí, Zlatovlásku.“

„Debile,“ odsekl jsem, ale nedokázal jsem se ubránit úsměvu.

„Pánové!“ okřikl nás Richard, který celou situaci asi sledoval.

Nejhorší bylo, že mě to začínalo bavit. Jako bych se na každou další konfrontaci s Diegem těšil.

Od té doby, co Zandvoort v roce 2020 zrekonstruovali, jsem ten okruh měl mnohem radši. Dřív tady nebylo moc příležitostí na

předjíždění a vlastně to byla docela nuda, ale nově přidali několik zatáček a různé části trati rozšířili, a teď tu bylo mnohem větší vzrůšo. Takhle jsem měl mnohem větší šanci, že Diega předjedu.

Diego

¡*Que cabrón!* Prostě mi ne a ne dát pokoj. Neustále se za mě věšel.

„Dávej bacha, za chvíli bude mít příležitost tě předjet,“ upozorňoval mě Carlos, jako kdybych to sám nevěděl. Radši jsem neodpovídal, jinak bych byl sprostej.

„Ricci se dostal na písek, takže Clinton se může zaměřit jen na tebe.“

„¡*Caramba!*“ ulevil jsem si. Dokud se pral Ben s Lucou o druhý a třetí místo, mohl jsem zůstat aspoň trochu v klidu. Potřeboval jsem se soustředit na cíl. Na vítězství.

A aby toho nebylo málo, když jsem vyjel ze zatáčky a řítil se po rovince, zprava mě nečekaně předjela formule.

„Jakej mód motoru jste mi tam dali?! Tady mě předjet neměl!“

„Máš tam mód pět, to je v pořádku, jsme pomalejší kvůli přitlaku.“ Jinejma slovy s tím nejde nic dělat. Musím teda pracovat s tím, že budu rychlejší v zatáčkách, ale budu mít nižší rychlost na rovince. Aspoň jsem věděl, jak s tím teď naložit. Budu na Bena muset zaútočit v zatáčce. Pokud se mi to nepovede dřív, zkusím to v Tarzanbocht. Tuhle ostrou pravotočivou zatáčku s rychlým výjezdem jsem měl vždycky rád.

Snažil jsem se chovat trpělivě a nikam nespěchat. Několikrát jsem se pokusil Bena předjet, v žádném případě jsem ho tady nemínil nechat vyhrát.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Formulisti***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.